

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **SHYPOT, družstvo**, se sídlem Trboušanská 802/31, Dolní Kounice, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2015, č. j. 6409/1.30/15-3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2017, č. j. 62 Ad 4/2015 – 79,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2017, č. j. 62 Ad 4/2015 – 79, **se zrušuje** a věc **se vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“), rozhodnutím ze dne 8. 7. 2015, č. j. 14687/9.30/15-17, uložil žalobci pokutu ve výši 140.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Správního deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 18. 9. 2014 na pracovišti zateplení budovy Nemocnice Znojmo na adrese MUDr. Jana Jánského 11, Znojmo, (1) umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, M. P. (ukrajinské státní příslušnosti), který vykonával práci spočívající v pomocných stavebních pracích mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a (2) umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bodu 1 a bodu 2 zákona o zaměstnanosti, M. H. a I. D. (oba ukrajinské státní příslušnosti), kteří vykonávali práci spočívající v pomocných

stavebních pracích mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 3 zákoníku práce, a bez zaměstnaneckých karet, čímž byl porušen § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

[2] Žalovaný zamítl odvolání žalobce v záhlaví uvedeným rozhodnutím. S ohledem na skutečnost, že odvolání bylo blanketní a nebylo ve lhůtě doplněno, posoudil žalovaný rozhodnutí inspektorátu v rozsahu § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle žalovaného inspektorát zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bylo prokázáno, že M. P., M. H. a I. D. vykonávali přinejmenším v den kontroly (18. 9. 2014) pro žalobce závislou práci mimo pracovněprávní vztah. Současně žalobce umožnil M. H. a I. D. výkon závislé práce bez zaměstnaneckých karet.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který je rozsudkem ze dne 7. 11. 2017, č. j. 62 Ad 4/2015 - 79, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud přisvědčil námitce, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Soud nesouhlasil se závěrem inspektorátu, podle kterého stejná činnost (v daném případě zateplování fasády) vykonávaná na témže místě ve stejných podmínkách se stejnými pracovními prostředky nemůže být v některém případě závislou prací a v jiném samostatnou činností. Nesouhlasil ani se závěrem, že činnost M. P., M. H. a I. D., v níž se střídali se zaměstnanci žalobce, nevykazovala žádné známky provádění díla. Žádný z těchto závěrů nemá oporu v provedeném dokazování. Inspektorát dovodil, že nebylo možné rozlišit výsledek práce jednotlivých zaměstnanců žalobce od výsledku činnosti osob samostatně výdělečně činných, a nebylo zjevné, která osoba nalepila který plát zateplení. Tato skutečnost však podle soudu nebyla rozhodná pro posouzení znaků závislé práce a jejího odlišení od práce samostatné. Závěr o závislé práci nelze dovodit ani z toho, že všichni pracovníci podílející se na zateplení fasády byli organizováni, pokud jde o přístup na pracoviště. Za důkaz závislé práce nelze považovat ani skutečnost, že se M. P. a I. D. zúčastnili školení bezpečnosti práce.

[5] Inspektorátem uváděné skutečnosti nelze podle soudu považovat za směrodatné pro posouzení činnosti M. P., M. H. a I. D. jako závislé práce, neboť na jejich základě nelze vyloučit ani výkon činnosti vykazující znaky samostatnosti konané na základě smlouvy o dílo. Inspektorát neprokázal, že tyto osoby vykonávaly práci na základě pokynů žalobce, resp. na základě smlouvou určeného odpovědného pracovníka, a byly na pracovišti organizovány jednotlivými úkoly stejně jako zaměstnanci žalobce. Z výpovědi J. B. naopak vyplynulo, že se na pracovišti nenacházela žádná osoba, která by pracovníky řídila. J. B. pouze uvedl, že se mu I. D. jevil jako vedoucí. Měl-li inspektorát za to, že činnost osob podílejících se na stavbě byla řízena prostřednictvím pokynů odpovědné osoby, měl své dokazování doplnit. Ani skutečnost, že M. P., M. H. a I. D. vykonávali práci za odměnu, neprokazuje výkon závislé práce.

[6] Podle krajského soudu inspektorát zcela pominul možnost, že M. P., M. H. a I. D. vykonávali samostatnou činnost, za kterou odpovídali žalobci na základě uzavřené smlouvy o dílo. Z ničeho neplyne, že nemohli v rámci smlouvy o dílo vykonávat

totožnou činnost jako ostatní pracovníci. Inspektorát se možností plnění smluv o dílo vůči žalobci nezabýval a tyto smlouvy blíže nezkoumal. Jeho argumentace se tak pohybuje v rovině možnosti naplnění znaků závislé práce, ty však prokázány nebyly, proto krajský soud nesouhlasil se závěrem, že M. P., M. H. a I. D. vykonávali závislou práci, která byla zastřena smlouvami o dílo.

[7] Nemůže obstát ani závěr, že žalobce umožnil M. H. a I. D. výkon nelegální práce tím, že jim umožnil výkon práce bez zaměstnaneckých karet, neboť je závislý na tom, zda uvedené osoby byli zaměstnanci žalobce.

III. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel předně poukázal na skutečnost, že krajský soud rozhodl zcela odlišně v úzce souvisejících věcech. Rozsudkem ze dne 30. 3. 2017, č. j. 22 A 65/2015 - 45, zamítl žalobu I. D. ve věci přestupku podle § 139 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že dne 18. 9. 2014 vykonával závislou práci spočívající v pomocných stavebních pracích pro družstvo Shypot (tedy žalobce v nyní posuzované věci) na pracovišti zateplení budovy Nemocnice Znojmo mimo pracovněprávní vztah a bez zaměstnanecké karty. Rozsudkem ze dne 16. 8. 2017, č. j. 41 A 62/2015 - 49, pak krajský soud zamítl žalobu M. P. ve věci přestupku podle § 139 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že dne 18. 9. 2014 vykonával závislou práci spočívající v pomocných stavebních pracích pro družstvo Shypot na pracovišti zateplení budovy Nemocnice Znojmo mimo pracovněprávní vztah. Řízení ve věci M. H. vedené krajským soudem pod sp. zn. 33 A 67/2015 nebylo v době podání kasační stížnosti skončeno.

[10] V obou citovaných rozsudcích měl krajský soud za nepochybné, že I. D. a M. P. vykonávali práci pomocných dělníků pro družstvo Shypot. Ze správního spisu podle soudu vyplynulo, že uvedené osoby vykonávaly pro družstvo Shypot totožné práce jako zaměstnanci družstva Y. D., M. G., V. H. a V. N., nebylo přitom rozpoznatelné, kdo je zaměstnancem a kdo osobou samostatně výdělečně činnou. Vztah mezi žalobci (I. D. a M. P.) a družstvem Shypot nemohl být založen na základě smlouvy o dílo, neboť nebylo rozpoznatelné, který z pracovníků udělal to které „dílo“. Podle § 2586 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se zhotovitel zavazuje provést na svůj náklad a nebezpečí pro objednatele dílo a objednatel se zavazuje dílo převzít a zaplatit cenu. Při práci se všichni pracovníci střídali a dělali obdobnou činnost, používali stejné pomůcky k práci. Práce žalobců tak nevykazovala známky díla. Také bylo prokázáno, že přítomnost žalobců na pracovišti se evidovala v docházce stejným způsobem jako docházka zaměstnanců družstva Shypot. Mezi činností žalobců a ostatními zaměstnanci družstva Shypot nebylo rozdílu. Jednalo se o zastřený právní vztah, nikoliv o obchodněprávní vztah.

[11] Dále měl krajský soud ve věcech č. j. 22 A 65/2015 - 45 a č. j. 41 A 62/2015 - 49 za nepochybné, že žalobci vykonávali práci za úplatu a již z povahy věci se nemohlo

jednat o mezilidskou výpomoc. Žalobci se podíleli na zateplení Nemocnice Znojmo, které prováděla společnost Trigema (zadavatel), která uzavřela smlouvu o dílo se společností PEKSTAV, která pak uzavřela smlouvu o dílo s družstvem Shypot. Tyto společnosti spolu jednali v rámci obchodně právních vztahů. Taktéž se nejednalo o práci na zkoušku. Podle krajského soudu byl ze strany žalobců jednoznačně naplněn vztah podřízenosti vůči družstvu Shypot. Z obsahu správních spisů vyplynul rovněž osobní výkon práce žalobců, kteří vykonávali totožnou pracovní činnost ve stejném pracovním prostředí a ve stejném čase jako zaměstnanci družstva Shypot.

[12] Krajský soud v citovaných věcech také uvedl, že družstvo Shypot udělovalo oběma žalobcům pokyny, jakou práci mají vykonávat, přičemž udělování pokynů a práce byly ze strany družstva Shypot vůči žalobcům organizovány stejným způsobem jako ve vztahu k jeho ostatním zaměstnancům. Na tom nic nemůže změnit ani skutečnost, že se přímo na pracovišti nenacházela odpovědná osoba, která by úkoly rozdávala. Krajský soud měl za nepochybné i naplnění posledního znaku závislé práce – výkonu práce žalobců jménem družstva Shypot. V posuzovaných věcech nelze tvrdit, že žalobci vykonávali práci svým jménem a že nesli odpovědnost za výkon své práce, neboť výsledky jejich práce nebylo možné nijak rozlišit od výsledků práce ostatních zaměstnanců družstva Shypot, u nichž o naplnění znaků závislé práce nebylo sporu. Nebylo tak možné rozlišit, za kterou konkrétní činnost měli žalobci nést odpovědnost.

[13] V souvisejících věcech č. j. 22 A 65/2015 - 45 a č. j. 41 A 62/2015 - 49 měl tedy krajský soud za prokázané, že žalobci I. D. a M. P. vykonávali práci pro družstvo Shypot osobně, jeho jménem, na základě jeho pokynů a byli mu podřízeni, vykonávali tedy závislou práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce, a to bez ohledu na smlouvu o dílo, která byla mezi žalobci a družstvem Shypot uzavřena.

[14] Stěžovatel se s popsanými závěry krajského soudu ztotožnil a považoval je za správné. Naopak nesouhlasil s nyní napadeným rozsudkem, v němž krajský soud dospěl k překvapivému opačnému právnímu posouzení *de facto* jednoho případu (posuzovaného pouze z druhé strany). Je nepřípustné, aby tentýž soud v jednom a témže případě rozhodl tak, že pracovníci pro zaměstnavatele (dne 18. 9. 2014 na uvedeném pracovišti) vykonávali práci mimo pracovněprávní vztah, tedy že vykonávali nelegální práci, ale současně, že zaměstnavatel těmto pracovníkům výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah neumožnil, a neumožnil jim tak výkon nelegální práce. Takové rozhodování je „schizofrenní“, nelogické, nesrozumitelné a zmatečné. Úvahy krajského soudu v nyní napadeném rozsudku jsou také v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

[15] Dále stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že vykonávání naprosto stejné práce, za stejných podmínek, při stejné organizaci práce může být výkonem nezávislé podnikatelské činnosti osoby samostatně výdělečné činné pod svým jménem a na vlastní odpovědnost a současně výkonem závislé práce zaměstnanci zaměstnavatele. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem, že pro posouzení znaků závislé práce není rozhodná skutečnost, že nelze rozlišit výsledek práce jednotlivých zaměstnanců od výsledku činnosti osob samostatně výdělečně činných. Právě skutečnost, že nelze rozlišit, která osoba vykonala které „dílo“, tedy kdo je za co odpovědný, je ryze charakteristickou pro konstatování využívání tzv. švarcsystému. Vyhlášení právního „boje“ proti švarcsystému

bylo jedním z klíčových cílů a důvodu velké novely zákona o zaměstnanosti v roce 2011 (viz důvodová zpráva k zákonu č. 367/2011 Sb.).

[16] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl: „*Prvostupňový orgán podle zdejšího soudu zcela pominul možnost, že M. P., M. H. a I. D. vykonávali samostatnou činnost, za kterou odpovídali žalobci na základě uzavřené smlouvy. Z ničeho přitom neplyne, že by M. P., M. H. a I. D. nemohli vykonávat totožnou činnost jako ostatní pracovníci v rámci plnění smlouvy o dílo.*“ S tímto závěrem se nelze ztotožnit. Právě ze samotné povahy živnostenského oprávnění, na základě něhož je činnost prováděna samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a náklady, tedy zcela nezávisle, vyplývá, že výše uvedené osoby v posuzovaném případě nevykonávaly a nemohly vykonávat nezávislou podnikatelskou činnost, neboť danou činnost dělaly společně se zaměstnanci žalobce a byly při práci organizovány stejným způsobem. Inspektorát neopomněl posoudit možnost, zda výše jmenovaní vykonávali samostatnou činnost. Naopak zřetelně vysvětlil, proč o výkon samostatné činnosti nemohlo jít a tuto „možnost“ zásadně odmítl. Obsah jednotlivých smluv o dílo je zcela bezpředmětný. Jestliže bylo prokázáno (faktické) naplnění znaků závislé práce, smlouva o dílo by v každém případě byla pouze zastřeným právním jednáním. Jakékoliv ujednání o odpovědnosti „zhotovitele“ vůči „objednateli“ za výsledek činnosti by bylo pouze „na papíře“, neboť „objednatel“ by se jí fakticky někdy nemohl domoci, jestliže by nebyl schopen prokázat, jakou část díla konkrétní „zhotovitel“ vytvořil. Popření či odmítnutí odpovědnosti zhotovitele za výsledek díla obecně popírá obsah právní úpravy smlouvy o dílo. Možnost plnění smlouvy o dílo proto byla v posuzované věci vyloučena.

[17] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Obecně je třeba poznamenat, že nejednota vyslovených právních názorů je jev imanentní v podstatě každému systému rozhodování o právech a povinnostech a častěji se projevuje tam, kde paralelně rozhodují o obdobných otázkách různé orgány. Tak tomu je i v obecném soudnictví a u správních soudů jako jejich součásti. Jak na úrovni prvoinstanční (tj. u krajských soudů), tak v řízení o kasační stížnosti jako v podstatě jediném opravném prostředku ve správním soudnictví se totiž může stát, že o obdobných případech budou rozhodovat různé orgány (různé senáty či různí samosoudci téhož soudu resp. – v první instanci – i různých soudů), takže nelze zajistit, aby vždy rozhodnutí v obdobných věcech byla shodná.

[21] Rozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je potud nežádoucí (a může způsobit nezákonnost příslušného soudního rozhodnutí pro porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v

čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb.), děje-li se nereflektovaně – pokud ten senát či samosoudce krajského soudu, který rozhoduje později, se argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl (viz rozsudek ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 94/2006 - 51, č. 1424/2008 Sb. NSS). Ve stejném duchu se vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 83, č. 398/2004 Sb. NSS, v němž procesně odlišné rozhodování (byť stejného) senátu krajského soudu ve srovnatelných případech, bez jakéhokoliv odůvodnění, označil za „*jurisdikční libovůli odporující základnímu principu materiálního právního státu, kterým je předvídatelnost rozhodování státních orgánů a s ním související princip právní jistoty, mající v konečném důsledku dopady i na princip rovnosti účastníků soudního řízení*“.

[22] Také Ústavní soud zdůrazňuje ve své judikatuře, že ke znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a z něj plynoucí princip ochrany oprávněné důvěry v právo, který jako stěžejní znak a předpoklad právního státu zahrnuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů ve stejných případech shodným způsobem a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů (např. nález ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04). Ačkoliv nelze vyžadovat kategorickou neměnnost výkladu či aplikace práva, je nezbytné, aby případná změna byla transparentně odůvodněna a opírala se o akceptovatelné racionální a objektivní důvody. Pouze takto transparentně vyložené myšlenkové operace, odůvodňující rozdílný postup nezávislého soudu, resp. soudce, vylučují, v rámci lidsky dostupných možností, libovůli při aplikaci práva (např. nález ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 3399/17).

[23] Popsaný typ pochybení však nemusí vést bez dalšího ke zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud v takových případech váží rovněž efektivitu soudního přezkumu. Pokud například krajský soud pochybil ve své starší judikatuře, nemůže to mít za následek, že je svým pochybením vázán i v dalších případech (viz např. rozsudek ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 38/2011 - 70). Toto pochybení však může způsobit nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). K tomu, aby nezohlednění prejudikatury bylo důvodem ke zrušení přezkoumávaného rozsudku, zásadně musí přistoupit i jeho věcná nesprávnost. Opačný postup by zpravidla byl na újmu efektivitě poskytnutí soudní ochrany (viz výše citovaný rozsudek č. j. 2 As 94/2006 - 51 nebo rozsudek ze dne 20. 8. 2009, č. j. 2 As 21/2009 - 98). S odlišnou mírou „přísnosti“ Nejvyšší správní soud posuzuje také situace, kdy krajský soud dospěje k odlišným závěrům ve skutkově a právně „pouze“ obdobné věci, a situace, kdy rozdílně vyhodnotí totožnou věc mezi týmiž účastníky (srov. např. rozsudek ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 Afs 35/2008 - 60).

[24] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal, že existují důvody pro zrušení napadeného rozsudku.

[25] Inspektorát uložil žalobci pokutu za spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který spočíval v umožnění výkonu nelegální práce M. P.,

M. H. a I. D. Nelegální prací se podle § 5 písm. e) téhož zákona rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

[26] V řízeních, na něž stěžovatel poukázal v kasační stížnosti, inspektorát uznal M. P., M. H. a I. D. vinnými ze spáchání přestupku spočívajícího ve výkonu nelegální práce mimo pracovněprávní vztah podle § 139 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 5 písm. e) téhož zákona.

[27] Ve všech uvedených případech byla rozhodnou shodná otázka, zda M. P., M. H. a I. D. vykonávali ve vztahu k žalobci závislou práci. Pokud ano, dopustili se výkonu nelegální práce a žalobce se dopustil správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce. Závislá práce totiž může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy, přičemž základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr (§ 3 zákoníku práce). V posuzovaných věcech přitom nebylo sporné, že žalobce a výše jmenované osoby neuzavřeli pracovní smlouvu ani dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr.

[28] V rozsudcích č. j. 22 A 65/2015 - 45 a č. j. 41 A 62/2015 - 49 krajský soud potvrdil závěry inspektorátu a žalovaného, že M. P. a I. D. vykonávali přinejmenším dne 18. 9. 2014 pro žalobce závislou práci jako jeho zaměstnanci. V nyní napadeném rozsudku však krajský soud dospěl k zcela opačnému závěru, aniž by důvody rozdílného hodnocení týchž skutkových okolností a týchž důkazů jakkoliv vysvětlil. Rozsudek č. j. 22 A 65/2015 - 45 byl vydán dne 30. 3. 2017 a rozsudek č. j. 41 A 62/2015 - 49 dne 16. 8. 2017. Nyní napadený rozsudek krajský soud vydal až dne 7. 11. 2017, v takovém případě nepochybně mohl a měl zohlednit své závěry dříve přijaté k identické situaci, která je v podstatě druhou stranou téže mince. Rozpornost v rozhodování za popsaných okolností je jednoznačně nežádoucí a porušuje předvídatelnost soudního rozhodování a rovnost účastníků před zákonem.

[29] Nyní napadený rozsudek navíc Nejvyšší správní soud nepovažuje za věcně správný. Stěžovateli je třeba přisvědčit, že krajský soud nedůvodně vytkl inspektorátu, že se opomněl zabývat možností, zda M. P., M. H. a I. D. nemohli v rámci smlouvy o dílo vykonávat samostatnou výdělečnou činnost. Inspektorát se této otázce věnoval a zdůvodnil, proč smlouvy o dílo považoval v posuzované věci za zastřený pracovněprávní vztah. Zdůraznil přitom, že je třeba zkoumat skutečný charakter vykonávané práce, nikoliv smluvní vymezení. M. P., M. H. a I. D. vykonávali na kontrolovaném pracovišti tutéž práci jako další osoby, u nichž nebylo sporu o tom, že se jednalo o zaměstnance žalobce. S ohledem na charakter práce všech pracovníků spočívající v míchání lepidla a lepení plátů na zateplení a na skutečnost, že se v této činnosti všichni pracovníci střídali, inspektorát dovodil, že nebylo možné rozlišit, kdo nalepil který plát zateplení, nebylo možné tedy určit dílo, které M. P., M. H. a I. D. vykonali a za něž by odpovídali jako zhotovitelé. Výsledek jejich práce nebylo možné odlišit od výsledku práce ostatních zaměstnanců žalobce. Práce všech zúčastněných měla podle inspektorátu opakující se charakter a nevykazovala žádné známky díla.

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že popsané skutečnosti jsou velmi významnou indicií pro závěr, že M. P., M. H. a I. D. vykonávali závislou práci pro žalobce, nikoliv samostatnou výdělečnou činnost na základě smlouvy o dílo. Pro posouzení charakteru práce byl rozhodný faktický výkon práce, nikoliv obsah smluv o dílo, jejichž nedostatečné zohlednění krajský soud správním orgánům vytkl.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[31] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1. s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu